

VỀ TỰA ĐỀ CỦA PHIM “SỰ KINH HOÀNG Ở SÀI GÒN NHỎ”

Posted on [November 14, 2015](#) by [VTMP](#)

Bản tiếng Anh của bài viết dưới đây là thông điệp đã được gửi đi khắp nơi (đến các facebook của RFA, VOA, và nhất là của Frontline, PBS), chủ ý là lên tiếng với ông Thomson, Frontline, và độc giả, cộng đồng người Mỹ. Với cộng đồng người Việt, chỉ xin được nói lên đôi điều sau đây:

Tâm lý căn bản, tự nhiên của đa số người Việt tỵ nạn CS là khi phải thành kẻ tha hương, chúng ta hoài niệm, vùi trông về chốn cũ. Thế nhưng sự kiện chúng ta, những người da màu châu Á, đã đến được “thiên đường” rồi mà còn cứ mơ mộng, ước ao được trở về quê xưa- với điều kiện là khi không còn bạo quyền CS- là điều không thể tưởng tượng nổi đối với những người trong một xã hội có truyền thống di dân vì lý do kinh tế –xin xem cho kỹ về mặt, cung cách phát biểu khi bà Claudia Kolker được Thomson phỏng vấn, khoảng 7 phút 15 giây cho đến 8 phút , 30 giây .

Những kẻ lợi dụng, thừa nước đục thả câu, mạo danh, trá hình, lật lọng, mưu cầu danh lợi trên máu xương, sự hy sinh của kẻ khác, ở đâu cũng có. Và khi sự tin tưởng bị đánh vỡ, thì không còn gì để nói, để bàn nữa. Thế hệ trẻ rất dễ được kích động với những lý tưởng nhân vị, nhưng khi cảm thấy bị lợi dụng thì họ sẽ nản lòng, rời bỏ cộng đồng, nhất là khi họ cảm thấy những người khởi xướng điều này, chuyện họ nói một đường, làm một nẻo. Và đó là điều mà rất nhiều người Việt yêu nước đã phải đối diện, hụt hẫng, trong bao thập niên qua.

Thưa Frontline ProPublica, và ông Thomson:

Cuốn phim [Terror in Little Sài Gòn](#) đã gây ra nhiều nghi vấn, bình luận trong cộng đồng người Việt quốc gia vì người phóng viên tường trình về câu chuyện này là một người Mỹ trắng, nói về những vụ thanh toán các ký giả Việt Nam vào đầu thập niên 1980. Nhiều hội đoàn, đã và đang, bàn tán xôn xao về những động lực, thế lực nào đứng sau lưng cuốn phim tài liệu này. Trong bài viết này, tôi chỉ muốn nêu ra hai điều khiến tôi cảm thấy cần lên tiếng:

1. Sự lạm dụng thị hiếu của khán giả người Mỹ, bởi những người làm phim khi họ dùng cái tên “Terror in Little Saigon” và nhất là
2. Sự “ngạc nhiên”, thắc mắc là vì cớ gì, tại làm sao người Việt Tỵ Nạn CS lại cứ mãi ôm nỗi hận mất nước, tại sao chúng ta không thể quên màu cờ vàng ba sọc đỏ, và lại có sự tiếp tay, “dung dưỡng” những phong trào chống cộng, đến độ nhắm mắt làm ngơ về những cái chết được đề cập đến trong phim .

Về điều thứ nhất, sẽ rất khó để cho tôi tin rằng quý vị làm phim đã không cố ý đánh đồng việc 5 ký giả bị giết trong thập niên 80 với hàng triệu người tỵ nạn CS như là một sự kiện, một giai

đoạn quái dị, kinh hoàng, qua những đoạn phim có hình ảnh quân nhân VNCH xưa, dưới bóng cờ vàng trong cộng đồng người Việt khắp chốn.

Chỉ nội cái tựa thôi đã nói lên sự lạm dụng, khai thác tính tò mò của khán giả, bất cần đến sự trung thực: Tên Little Saigon lúc đó chưa có! Và những hình ảnh dùng trong phim khiến cho khán giả Mỹ, với những hiểu biết sơ sài, nếu có, về những hệ lụy, những người tỵ nạn cộng sản sau chiến tranh Việt Nam, đã hầu như gán ghép nhập nhằng *tất cả* các tổ chức, hội đoàn còn giương cờ VNCH, với những việc họ xem là mang lại sự kinh hoàng trong cộng đồng người Việt hải ngoại.

Cộng đồng Người Việt Quốc Gia (NVQG) không đi vòng vòng để tổ chức, mưu đồ dội bom, giết đi những người dân Mỹ trong sinh hoạt bình nhật, hay phá tan những tòa nhà công cộng nên hành động giết những ký giả Việt Nam chưa bao giờ được/bị xem là “Khủng Bố” bởi các cơ quan luật pháp ở Hoa Kỳ. Cái tựa của cuốn phim chỉ có tính cách gọi sự hiếu kỳ của khán giả người Mỹ và chỉ vậy thôi. Đối với những cơ quan có thẩm quyền điều tra về những vụ án này, thì họ chỉ xem như là chuyện giết người vì tranh giành quyền lợi cá nhân, băng đảng, của những người da màu, mới định cư, không có quyền hành, ảnh hưởng chi đáng kể, và nhất là không có hại đến an nguy của xã hội dòng chính của Hoa Kỳ.

Về điều thứ hai, thiện nghĩ, đã đến lúc chúng tôi phải lên tiếng và nói cho người Mỹ hiểu rõ rằng: “đa số chúng tôi đã tức tưởi ra đi, đã ngậm đắng nuốt cay trong những năm tháng xa nhà, để có thể sống với lương tâm con người, với sự thật, với những lý tưởng và quyền làm người căn bản nhất. Không ai muốn bỏ tất cả những kỷ niệm tự thưở ấu thơ, bỏ đi nguồn cội, tiếng nói, văn hóa, những tình cảm gia đình thiêng liêng để có được một cuộc sống tiện nghi vật chất hơn. Chúng tôi phải đi vì không thể sống với những điều gian xảo tàn ác, lừa lọc, nhuốc nhơ, phản bội lại tinh thần dân tộc, gia tộc từ ngàn năm của những kẻ cầm quyền, những tay sai cho đảng CS. Nhưng chúng tôi không muốn mãi mãi làm người tha hương, chúng tôi vẫn hoài trông về quê cha với bao niềm chua xót vì đất nước, với những giá trị tinh thần của chúng tôi đã bị đảng CSVN làm nát tan vô cùng thâm trầm... Chúng tôi vẫn muốn phải làm gì đó để bớt đi những tàn khốc, băng hoại đang dần dà hiện hình trên quê cha chúng tôi.

Và vì thế, không ai có quyền chỉ trích, thắc mắc, vặn vẹo và nhất là phỉ báng chúng tôi, khi chúng tôi bày tỏ quan điểm, hay những ưu tư khắc khoải của chúng tôi, như bà Claudia Kolker, cựu phóng viên cho báo LA Times, đã biểu lộ trong phim từ khoảng 7’:30” cho đến 8’:36”.

Qua hơn 40 năm, có những hội đoàn kêu gọi chống cộng, biểu tình, biểu dương tinh thần đấu tranh cho Dân Chủ tại VN thật rầm rộ. Cũng có những hội đoàn, và những cá nhân, nhóm nhỏ tranh đấu trong bóng tối, và đã có rất nhiều người âm thầm hy sinh cho lý tưởng tự do. Chuyện mơ một ngày tươi sáng hơn cho VN, mơ một ngày được trở lại về quê hương với một xã hội thật sự công bằng ấm no dân chủ đã, đang và sẽ mãi là niềm mơ ước cho đại đa số người Việt Hải ngoại đã từng mang thể tỵ nạn cộng sản. Vì thực sự, có mấy ai trước 1975 muốn bỏ nước ra đi để sống đời tha hương viễn xứ?

Việc chúng tôi lên tiếng, chống sự tàn ác, phi nhân, băng hoại, bán nước hại dân của những kẻ cầm quyền bên VN là việc tự nhiên, chính đáng, không có gì phải xin lỗi ai, phải xấu hổ. Chúng tôi có thể biểu lộ sự phẫn uất, đấu tranh với những bài hát quật khởi, những khẩu hiệu hô to, với

rừng cờ bay phất phới, hay âm thầm, sâu sắc trong những bài viết, khảo luận, hay những trao đổi bình nhật với cộng đồng chung quanh trên những nước tạm dung. Cung cách nào, dù có hiệu quả ra sao, cũng phải được xem là chuyện rất tự nhiên, như cây trong trời cần ánh sáng, cần dinh dưỡng từ đất, và nước. Những vụ giết người vì bất đồng chính kiến, và suy diễn theo các trình bày của cuốn phim thì là do *Mặt Trận HCM* hay Việt Tân, cần phải được đưa ra ánh sáng là chuyện tự nhiên và cần làm. Nhưng ai làm nấy chịu. Tại sao phải có sự liên kết, đánh đồng việc này với *tất cả* những cộng đồng người Việt tranh đấu cho Tự Do khác từ bao năm nay?

Sự kiện mặt trận HCM không rõ ràng minh bạch trong việc quyên góp tiền bạc và những thông báo về số người tham gia phong trào đi về Thái Lan là chuyện rất nhiều người trong cộng đồng chúng tôi, những người từng ủng hộ MT, biết từ lâu. Kết quả ngược ngạo, bi thảm, là những ký giả lên tiếng chỉ trích chuyện mập mờ của MT như ông Đạm Phong lại bị giết. Ai giết họ thì, vì lý do nào đó, cả FBI cũng chưa khẳng định được. Nhưng theo lý luận bình thường nhất thì không thể là những người đã dộc lòng, trút tiền, đặt lòng tin vào MT, nhất là khi họ đã, ngay từ lúc ấy, bắt đầu nghi ngờ, phẫn nộ, chán nản, vì lòng yêu nước của họ bị khai thác, lợi dụng.

Lúc những ký giả này bị giết đã có những người trong chúng tôi lên tiếng, thắc mắc. Và sự thất bại, bỏ cuộc của các cơ quan có thẩm quyền trong việc kiểm tìm thủ phạm cũng đã khiến rất nhiều người trong cộng đồng, không phải chỉ gia đình các nạn nhân, bất mãn, ưu phiền. Vì thế, việc liên kết nhập nhằng giữa MT và cộng đồng người Việt, vô tình hay cố ý, chứng tỏ sự thiếu hiểu biết, khinh bỉ, và bất công đối với những người Việt chống cộng. Dù ông Thomson sau này có lên tiếng xin lỗi cộng đồng người Việt, nhưng phim đã trình chiếu toàn quốc rồi. Cách bày tỏ quan điểm, nét mặt, giọng nói, và cử chỉ khinh thị, “ngạc nhiên” của bà Claudia Kolker trong lúc A.C Thomson phỏng vấn gột tả điều tôi muốn nói đến: việc chúng tôi hướng về quê cũ, đối với người Mỹ qua trung gian cuốn phim này, là điều vô lý, vô nghĩa (!)

Cuốn phim này, vì thế, không những đã khiêu khích cộng đồng người Việt mà còn làm cho những người Mỹ đang có sẵn thành kiến, và kỳ thị người da màu, những người chưa nói thông thạo tiếng Anh ở khu Little Saigon/Bolsa, càng gia tăng sự chỉ trích, phỉ báng rằng người Việt chúng tôi làm chuyện “vớ vẩn” khi vẫn còn giương cờ vàng trong các buổi lễ của cộng đồng.

Dẫu biết không còn cơ hội chi nhiều, chúng tôi vẫn cố gắng để tìm một hướng đi cho chính mình, nên chúng tôi vẫn phải đấu tranh, có lẽ cho đến ngày nhắm mắt. Chúng tôi cũng đủ thông minh để hiểu rằng chính sách đối ngoại của Mỹ chưa bao giờ lắng nghe đến những nguyện vọng, thỉnh cầu của chúng tôi, và đảng CSVN, có quyền, có súng, có tiền, vẫn sẽ có nhiều thế lực hơn tất cả các hội đoàn người Việt yêu chuộng Tự Do công bằng khắp nơi trên thế giới gom lại. Không phải chỉ một năm, một thập niên, hay một thế kỷ, mà là trọn đời còn lại, chúng tôi vẫn sẽ không quên.

Dù kết quả ra sao đi nữa, và được thật sự “đạo diễn”, trả tiền bởi ai đi nữa thì A.C Thompson và ProPublica cũng đã rất thành công: cuốn phim đã đánh tiếng vang, gây được sự chú ý của nhiều người, nhất là người Mỹ, với những thắc mắc: tại sao cộng đồng NVQG lại có hành động này, thái độ nọ trong việc bảo vệ chính nghĩa, màu cờ, tiếng nói của một miền Nam VNCH mà theo họ, đã chết hơn 40 năm nay.

Sự gán ghép, cố tình liên kết qua “bằng chứng khủng bố” về những “suy nghĩ lệch lạc, quá khích” của người Việt hải ngoại được thể hiện rõ ràng bằng những đoạn trong phim khi lá cờ vàng ba sọc đỏ được trân trọng giương cao trong các buổi lễ truy điệu chiến sĩ trận vong nhân ngày 30/4 hay trong những buổi lễ lạc truyền thống của Việt Nam...

Những người Việt Ty Nạn Cộng Sản đã mất mát quá nhiều sau cuộc chiến, mà người Mỹ đã bỏ ngang . Chúng tôi đã phải bỏ nước mà đi trong bao tan tác, đau thương. Bao nhiêu người đã chết trên đường vượt biển, trong trại “cải tạo”. Bao uất ức lan tràn, không gì có thể xoa dịu đi những mất mát đó, nhất là trong thập niên 80, khi biết được đất nước chúng tôi đã bị bức tử, tan tác đến mức nào. Thế nhưng chúng tôi cũng đã nuốt cay đắng nghẹn ngào, vượt qua tất cả những gian nan khi cố tìm lại một hướng đi mới, trong những điều kiện khó khăn tột bực từ vật chất lẫn tinh thần trong một quốc gia đến giờ vẫn còn nhiều vấn đề kỳ thị. Qua cuộn phim này, đây là bức tranh quý vị muốn thấu hiểu, tô vẽ về cộng đồng chúng tôi hay chăng ?

Và vì thế, tôi không thể không đặt nghi vấn về sự “trung thực” , về lương tâm nghề nghiệp, hoàn toàn vô vụ lợi, của FRONTLINE and ProPublica trong việc tìm tài liệu để thực hiện cuộn phim này.

Minh Phượng